

Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσεως, που προβάλλεται επικουρικώς για την περίπτωση που κριθεί ότι η επίκληση του άρθρου 291, παράγραφος 2, επιτρέπεται από νομικής απόψεως για να στηριχθεί η λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων, στο πλαίσιο μιας πολιτικής εκδόσεως περιοριστικών μέτρων που στηρίχθηκαν στο άρθρο 215 ΣΛΕΕ, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη στη σκέψη 87 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των νομικών πράξεων της Ένωσης δεν υποχρέωνε το Συμβούλιο να αναφέρει ρητά ότι ο κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 στηρίζεται στο άρθρο 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, όσον αφορά τη νομική βάση του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

Με τον έκτο λόγο αναίρεσεως η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 115 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι το κριτήριο που θέτει το άρθρο 23, παράγραφος 2, σημείο δ', του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 (το επίδικο κριτήριο) είναι σύμφωνο με τις αρχές του κράτους δικαίου και γενικότερα του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διότι ούτε είναι «αυθαίρετο ούτε εισάγει διακρίσεις», και στη σκέψη 123 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι «το επίδικο κριτήριο περιορίζει τη διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου, θεσπίζοντας αντικειμενικά κριτήρια και εξασφαλίζει τον βαθμό προβλεψιμότητας που απαιτείται από το δίκαιο της Ένωσης». Το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε επίσης τα δικαιώματα άμυνας της ανααιρεσείουσας. Η ανααιρεσείουσα υπογραμμίζει, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να κρίνει το επίδικο κριτήριο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης χρειάστηκε να το επαναδιατυπώσει, ενώ έπρεπε να κρίνει τη νομιμότητά του βάσει της διατυπώσεως του κριτηρίου όπως έχει στον κανονισμό. Παρατηρεί, επίσης, ότι το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο επαναδιατύπωσε το επίδικο κριτήριο για να το κρίνει νόμιμο προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας, στερώντας της το δικαίωμα να στηριχθεί στο εν λόγω κείμενο όπως επαναδιατυπώθηκε, για να συγκροτήσει την άμυνά της, δεδομένου ότι δεν γνώριζε το νόημα της επαναδιατυπώσεως κατά την ανάπτυξη της άμυνάς της, ενώ έγινε χρήση αυτής σε βάρος της. Τέλος, η ανααιρεσείουσα επισημαίνει την έλλειψη συνοχής του σκεπτικού του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία αποτελεί παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

(¹) Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 945/2012 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 282, σ. 16)

(²) Κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1)

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 24 Σεπτεμβρίου 2014 –
D1 για λογαριασμό της Ajos A/S κατά των κληρονόμων του Karsten Eigil Rasmussen**

(Υπόθεση C-441/14)

(2014/C 421/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret.

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: D1 για λογαριασμό της Ajos A/S.

Εφεσίβλητοι: Οι κληρονόμοι του Karsten Eigil Rasmussen.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Περικλείει η γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης για την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας και την απαγόρευση ενός συστήματος όπως το δανικό, που προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται αποζημίωση απολύσεως εφόσον πρόκειται να λάβουν σύνταξη γήρατος από τον εργοδότη τους βάσει συνταξιοδοτικού προγράμματος στο οποίο υπήχθησαν προ της συμπλήρωσεως του 50ού έτους της ηλικίας τους, ανεξαρτήτως της επιλογής τους να παραμείνουν στην αγορά εργασίας ή να συνταξιοδοτηθούν;

- 2) Μπορεί κατά το δίκαιο της Ένωσης το δανικό δικαστήριο που έχει επιληφθεί διαφοράς μεταξύ εργαζομένου και του ιδιώτη εργοδότη του με αντικείμενο την καταβολή αποζημιώσεως απολύσεως την οποία ο εργοδότης δεν υποχρεούται να καταβάλει βάσει του εθνικού δικαίου όπως αυτό περιγράφεται στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πλην όμως τούτο είναι αντίθετο προς τη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης για την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας, να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, της εν λόγω αρχής και της άμεσης εφαρμογής της και, αφετέρου, της αρχής της ασφάλειας του δικαίου καθώς και της συναφούς αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, κατόπιν της οικείας σταθμίσεως, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αρχή της ασφάλειας του δικαίου υπερισχύει της αρχής απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας, με συνέπεια, βάσει του εθνικού δικαίου, ο εργοδότης να εξαιρείται από την υποχρέωση καταβολής της αποζημιώσεως απολύσεως; Ζητείται επίσης να διευκρινιστεί εάν το ενδεχόμενο να μπορεί ο εργαζόμενος, αναλόγως των περιστάσεων, να ζητήσει αποζημίωση από το δανικό Δημόσιο επικαλούμενος την ασυμβατότητα της δανικής νομοθεσίας προς το δίκαιο της Ένωσης ασκεί επιρροή ως προς το ζήτημα κατά πόσον επιτρέπεται μια τέτοια στάθμιση.

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Σεπτεμβρίου 2014 η Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 16 Ιουλίου 2014 στην υπόθεση T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (εκπρόσωπος: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung κατά Επιτροπής⁽¹⁾ και, σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς επί της ουσίας της υποθέσεως, να ακυρώσει την απόφαση C(2012) 2557 τελικό της Επιτροπής, της 25ης Απριλίου 2012, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.25051 (C 19/10) (πρώην NN 23/2010) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg και να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της ανααιρετικής διαδικασίας καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,
- επικουρικώς, να αναρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιφυλασσόμενο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναρέσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει κατ' ουσίαν τους ακόλουθους λόγους:

Πρώτον, υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς χαρακτήρισε ως κρατική ενίσχυση τη χρηματοδότηση του πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών μέσω της καταβολής εισφορών εκ μέρους των μελών της προσφεύγουσας, καθόσον έκρινε ότι η ανααιρεσείουσα, υπό το πρίσμα της δραστηριότητάς της που συνίσταται στην πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών στην περιφέρεια αρμοδιότητάς της, πρέπει να αντιμετωπιστεί ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Είναι ασφαλώς αληθές ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι οι δραστηριότητες που συναρτώνται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας δεν έχουν οικονομικό χαρακτήρα ο οποίος θα δικαιολογούσε την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού της ΣΛΕΕ. Επίσης ορθώς διευκρινίζει το Γενικό Δικαστήριο ότι είναι αναγκαίο να εξεταστεί κάθε δραστηριότητα της ανααιρεσείουσας χωριστά, προκειμένου να εξακριβωθεί κατά πόσον ενδέχεται να συνδέεται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας. Εντούτοις, κακώς καταλήγει το Γενικό Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι η πρόβλεψη πλεονάζοντος δυναμικού σε περίπτωση επιζωοτιών δεν συναρτάται με την άσκηση δημόσιας εξουσίας, αλλά συνιστά οικονομική δραστηριότητα, η οποία συνεπάγεται τον χαρακτηρισμό της ανααιρεσείουσας στο σύνολό της ως επιχείρησης.